

את מבוקשי. אבי סובב על עקביו והטיח בפניו כול מלא לעג אשר היה בו עוכרי זה עידן ועידנים: "לך ושאל את אמך הזונה, מאיזה שוק עבדים הביאה אותך."

דבריו הממוני כרעם ביום קיץ. דמעות דם שמו מתק לגרוני מחמת העלבון הי צורב. קולו ניסר עדיין באוזני כשראיתי מפסיע לאטו לכיוון הבית. עיני נקרעו לרחה בשלחי אחרי את מבטי כשידי נשלחה מאליה אל קת האקדה הטעון. חשתי שאני נתקף באותה התקפת עצבים נושנה, ראשי היה כבד עלי מנשוא וסחרחורת חזקה אחזה את כל גופי. לא ידעתי מה קרה לי.

יריות מספר החרישו את אוזני, והגופה הצוננת באפלה נטלה ממני את כל חושי. לא ידעתי אם עברה דקה או שנה תמימה. על כל פנים, התעוררתי כמתוך סיוט ארוך ומוזעזע בתחנת המשטרה, בשעה שמסרתי את האקדה לסמל. רק ברגע שפלט פי את המלים: "יריתי באביו" ידעתי כי הרגתיו באמת ובתמים.

★ ★ ★

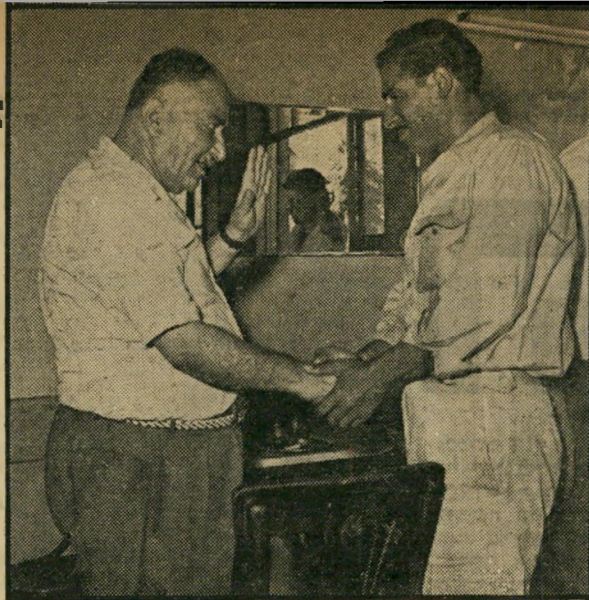
אני רוצה לשכוח

יום, אחרי חמש שנים ושמונה חודשים, אני נזכר בכל זה כמו בחלום בלהות. גם שנות הישיבה בסוהר, היאוש הנורא של תא הנידונים למת, השמתה למשמע הידיעה על ביטול עונש המוות, ה העברה לעבודה בפחיתיה של שאטה, המרד, התנינה — אני רוצה לשכוח את הכל.

אני רוצה לגור בינתיים בבית אמי שליך חיפה, לעבוד במקצועי כפחח ולנסות לפתוח פחחיה משלי. שש שנים הייתי נתון ל מרותם של אחרים וכל ימי חי לא הייתי ברשות עצמי. עכשיו, בעזרתה של האגודה לשיקום האסיר, אני רוצה לצאת לחיים חדשים.

אני אסיר תודה לנשיא המדינה שחנן אותי ולכל מפקדי בתי הסוהר שעזרו לקדם את בקשת השחרור שהגשתי אחרי מרד שטה. מזור עיני רק ששני חברי האסירים ש הצטיינו לא פחות ממני בדיכוי המרד, אל יהו כהן ועלי מוראד, לא שוחררו כמוני ואף לא הופחתה אפילו שנה אחת מעצרבם.

זה הכל. אני רוצה לשכוח את הכל ולהתחיל מחדש. היום, קיבלתי את חיי מ חדש. למעשה נולדתי מחדש: יעקב מר חבי נולד ערב יום הכיפורים, התשי"ט. המקצוע: אורח.

ידיד וותיק

הרגשתי צורך להפריד לשלום מכל אלה שהכרתי בשש השנים הארוכות שהייתי כלוא מאחורי סורג וברית. סרתי לתלמונה, כדי לומר שלום לגבעתי, מנהל הכלא, אך הוא לא היה. בחיפה, בבית קפה, פגשתי את שלום שוילי, מנהל כלא שטה לשעבר. היתה זו פגישה עצובה: אחרי המרד הודח שוילי ואילו אני יצאתי לחופשי.

משכורתי לביקורים אלה ולתרופות. ביקשי תי מיוסף מרחבי שיעזור לי אבל הוא גירש אותי וגם התלונן במשטרה על ביקורי רי בביתו. אחרי שהראיתי את העודותי ל קצין המשטרה, שאמר לי כי מרחבי ואשתו טוענים כי אינני בנם, קרא הקצין לאבי ולאמי החורגת. בחור זה אינו בני ואי מי מכיר אותו, אמר אבי בנוכחותי.

הקצין עמד לצדי. בחור זה הוא ללא ספק בן וגר בביתן קרוב לשלוש שנים. עליך לתת לבנך יעקב את המגיע לו, הזהיר את אבי באמריו: אם לא תעשה זאת לא אתקרב עוד בשום דבר שיעולל לך יעקב.

דכאוני הלך וגבר. ביאוש התחלתי לש תות לשכרה. ניסיתי או להשפיע על יוסף מרחבי להצטרף בשבועה בבית המשפט כי אמנם הוא אבי, והוא ענה לי באחת השי חות בינינו: "אני לא אבך ואמך היתה זונה. הסתלק מפה. אינני רוצה לראותך עוד."

בערך באותה תקופה הכרתי את אשתי. היא לא ידעה דבר וחצי דבר על פרשת חיי המשונים, ורק קרוב לנישואינו סיפרתי לה את הכל. היא הביעה את הסכמתה להנישא לי למרות כל אשר עבר עלי. התחתנו בטכס צנוע בבית הוריה של שושנה, אשתי ומלבד אמי, אבי החורג ואחת מאחיותי, לא הופיע איש מבני משפחתי. חשתי עצמי עלוב ומרומה. הייתי בטוח כי אבי ישכח את הכל ויבוא גם הוא לחתונה. אבי ה חורג היה הרוח החיה בטכס, ורק בוכות רוחו הטובה נסתים הכל בכי טוב.

עם אבי לא נפגשתי מעט. כשהייתי רר אה אותו היה מתעלם ממני. פעם אחת, אחרי שנפגשנו בבית ההסתדרות, הופיעה המשטרה בביתי. הם ערכו חיפוש מקיף ו בקשו ממני לתת להם את האקדה שבר שותי. אמרתי להם שאין לי אקדה והם הובילו אותי לתחנת המשטרה. שם גורד לי כי אבי התלונן כי תבעתי ממנו 3000 ליי וכי איימתי לרצוח אותו נפש. השתוללתי מרוב כעס, צרחתי ואיימתי במשטרה, אך הקצין הרגיע אותי: "בטוחני כי לא תגע באבך לרעה," אמר ושלה אותי לנפש.

אני חושב שזו היתה נקודת המשבר. לא שלטתי עוד ברוחי. ידעתי כי אני עומד לעשות משהו קיצוני ביותר, אך לא ידעתי בדיוק מהו. עשיתי את הנורא ביותר, שאדם עלי אדמות, יכול לעשותו: רצחתי את אבי.

★ ★ ★

רצחתי את אבי

ה שגתי מאחד מידידי אקדה תופי ה טעון, הטמנתי בחגורת מכנסי ונגשתי לבית אבי. השעה היתה שבע ומחצה לפנות ערב, ואפילו לילה שררה בחוץ. נכנסתי לבית אבי ומצאתיו בחדר המדרגות עם גיסי וכמה מאחי. רציתי לשוחח עם אבי החורגת ולהשפיע עליה שתדבר על לבו של אבי ותרככו במקצת בטרם אשוחח עמו, מאחר שהיא שלטה באבי ובכל בני הבית ואיש לא העז להמרות את פיה. פתחתי איפוא את פי ושאלתי את אבי היכן אמי החורגת. רגת. מן הסתם ירד אבי לסוף כחנתי וביכר לשוחח אתי לפני שאקדים ואדבר תחילה עם אמי החורגת.

"בוא, נצא תווצה ונדבר שם," אמר אבי.

חזרה לפשטרה

התחנה הראשונה שלי בדרכי תחנת המשטרה בפתח תקוה. אל אותו השולחן, בו הסגרתי את עצמי לפני שש שנים בהודיעי, רצחתי את אביו, באתי עכשיו לקבל את תעודת הלידה שלי, שהיתה שמורה בתיקי התחנה. היום נולדתי מחדש, אמרתי בחיוך מאושר ליומנאי התחנה.

חבי וסיפרתי לו את אשר שמעתי. הוא עשה תנועה ביטול בידו וסח לי כי הכל שקר וכזב. לאט לאט התחלתי להרגע.

★ ★ ★

קטטה עם אבי

עוד לגיוסי לצבא, המשכתי לגור ב בית אבי, יוסף מרחבי. יחסם של אחי היה זר, אך יחסתי זאת לכך שטרם הת רגלו אלי. אבי היה טרוד בפרנסת הבית ולא היה סיפק בידו להקדיש לי תשומת לב. כשהגיע צו הגיוס, ואני בגיל 19, יצאתי מיד לבסיס הטירונים, אחרי שהצלחתי לסדר תמיכת הורים חודשית לאבי בסך של 22.5 ל"י לחודש, סכום נכבד באותם הימים.

באחת מחופשותי משיירות הצבאי נפגשתי עם מאיר, אחד מחברי החושים שאמו היתה ידידה האינטימית של אמי החורגת. הדברים שסיפר לי מאיר הקעישו אותי מאוד. הוא סיפר לי כי אמי מתכוננת לגרש אותי מביתה, מיד אחרי שאסיים את שרתי בצבא, כי למעשה אינני בנו של יוסף מרחבי, בלה.

הרגשתי את הדבר גם ביחסו של אבי. באחת החופשות החל הוא להפיש עלי תר אנות ואנוכי ניסיתי להצדיק את עצמי מול האשמותיו, אך ללא הועיל. אבי החל לשפוך עלי מבוך של קללות וינבול פה, אשר הרגיווני והוצאו אותי משחי משקלי. לב סוף ציחה עלי אבי לעיוב את ביתו מיד. אך אני לא נרתעתי והשיבותי כי לא אעזוב את הבית בעד שום הון שהפרידה בינינו והרגיעה את אבי, היתה המריבה הופכת או לתגרת דמים.

חזרתי אחרי אותה תקרית ליחידתי ה צבאית כשמוני וגמור עמי להלחם את מל חמתי עד תומה, ולפענח את המסתורין הכמוסים ממני אשר בעטים כה רב היה סבלי זה שנים רבות.

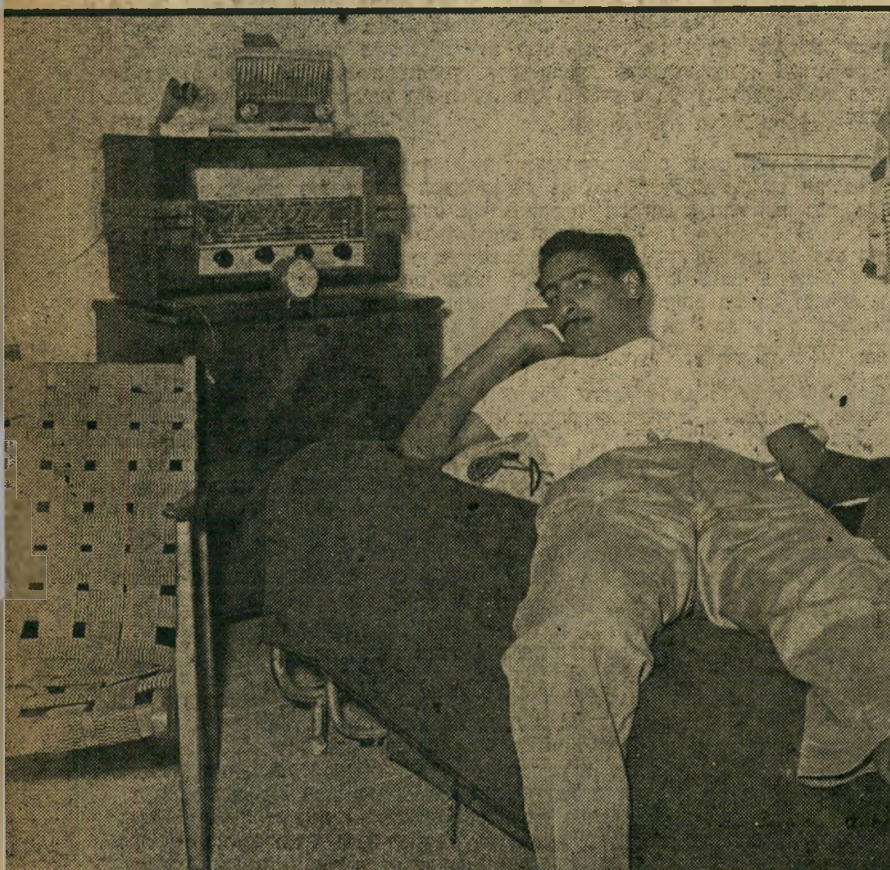
★ ★ ★

המשטרה מחפשת כביתי

מתחיות ביני לבין אבי גברה מיום ה ליום. באחת החופשות נסעתי אפילו לבית אמי בחיפה, כדי לחקור אותה אם יש אמת בשמועה כי יוסף מרחבי איננו אבי. אמי עמדה על דעתה והתעקשה: "יוסף מרחבי הוא אבך."

פעם אחת הועיק אבי את המשטרה ל צורתו, כנסיונותיו החוזרים והתכופים ל סלקני מביתו לא הצליחו. אני זוכר שהקצין שחקר אותי, אחרי שאמי החורגת התלוננה במשטרה כי אני מפריע את שלום הבית, אמר לי: "עליך לעזוב את בית אבך מיד, אם אינך רוצה להיאסר. מרחבי ואשתו טר ענים כי אינך בנם ואין לך כל שייכות למשפחתם."

חזרתי או הביתה, ארותי את מזודותי ועזבתי את ביתו של יוסף מרחבי. התי גוררתי או ביחידה הצבאית וכשהשתחררתי שכרתי חדר קטן בפתח תקוה, קניתי כמה רהיטים עלובים והתחלתי לחיות את חיי. הייתי במצב נפשי עלוב מאוד והתוצאות לא איתרו לבוא גם במצבי הפיזי הכללי. ביקרתי אצל רוסאים וכוזבתי את רוב

קץ המסע

אינני יודע כמה אנשים יכולים להבין אותי ואת הרגשתי הנחרת כשהשתרעתי סוף סוף על המטה בבית אמי, חילצתי את עצמותי ואת רחמי כאחז. סוף סוף החלה לחזור לתוכי התכרה כי אני אדם חופשי, כי לא אוסר עוד כחה נרעם בקריאה לאוכל, בפקודה לצאת לעבודה או למסדר אסירים. זה, הסוף, אמרתי לעצמי, "סוף חיי בית הסוהר ותחילת חיי חופשיים. אני חופשי."